

kan bruge det gamle Udtryk: „Af deres Frugter skal man kjende dem“, nemlig de Gamle. Det forekommer mig forøvrigt underligt, at man for at ophjælpe Hesteavlens skal samle de gode Heste paa eet Sted. Jeg troer tværtimod, at naar man har nogle gode Heste, vil Hesteavlens kunne ophjælpes ganske anderledes ved, at disse sendes rundt omkring i Landet, end ved at lade dem virke paa eet Sted, og at vi derfor ikke skulle have de bedste Dyr i Landet paa eet Samlingssted. Af de Forhold, der indvirke skadeligt paa Landets Hesteavl, er det, hvorved den største Skade skeer, Castrationen af altfor mange Dyr, nemlig af Dyr fra 1--3 Aar. Skulde den høitærede Indenrigsminister søle sig istand til at udrette Noget, troer jeg, at det væsentligst vilde udrettes ved: at uddele smaa Præmier for gode Plage; derved vil der fra Statens Side skee Allermest for Hesteavlens, medens jeg ikke troer, den ophjælpes synderligt ved, at man opkjøber de allerbedste Dyr i Landet og samler dem paa eet Sted. — Jeg skal saaledes af disse Grunde tillade mig paa det Bestemteste at anbefale dette Lovforslag, saameget mere, som jeg bestemt tør paastaae, at det er et almindeligt Ønske omkring i Landet, at Stutteriet bliver nedlagt. Der er ingen Steder i Landet, hvor man har seet Frugter af de mange Penge, som vi i mange Aar have bevilget til denne Institution. Det er i alt Fald et almindeligt Ønske i Sjælland, at Stutteriet bliver nedlagt, og jeg troer, efter hvad jeg har hørt, at det Samme er Tilfældet i Frederiksborgeggen, som vel maatte være det Sted, der nærmest skulde have Nytte af Stutteriet.

Bemærkning: I Finantsudvalget, hvor denne Sag tidligere er forhandlet, er man gaaet ud fra den Forudsætning, at den Commission, som sidst har havt med denne Sag at bestille, er kommen til et saadant Resultat, at Regjeringen selv til næste Aar maatte komme frem med et Forslag om Nedlæggelse af Stamstutteriet, saa at det kom ud fra Regjeringens Haand; men Alle have forudsat, at der for en Række af Aar, eller dog for nogle Aar, maatte gives en vis Understøttelse paa en saadan Maade, at det kunde gaae over paa privat Haand, og Staten derved blive afløst. Man er gaaet ud

fra den Forudsætning, som jeg troer, at den høitærede Minister selv maa have lagt Mærke til, at det som Statsinstitut maatte være sluttet med næste Aar, og dette bør vi holde fast ved. Hvordan denne Lovs Skæbne bliver, troer jeg har Mindre at betyde, thi, bliver Lovden antagen, kan Stutteriet dog ikke komme til at ophøre brat, og bliver den ikke antagen, vil den Bevilling, som gaaer igjennem Finantsloven iaar, efter min Overhøining, klart og tydeligt vise, at Stutteriet ikke har nogen lang Tilværelse, og at, om end Sagen ikke skulde bringes frem fra Regjeringen til næste Aar ved Forslag om en Realisationsmaade, der kunde være passende, saa vil Bevillingen efter al Sandsynlighed nægtes paa Finantsloven selv, Noget, som — jeg troer, jeg kan sige det uden at røbe Hemmeligheder, — har foreligget i Udvalget iaar. Jeg troer, at jeg ved denne Leilighed maa gjøre den høitærede Minister opmærksom paa væsentlige Bidsfarelser, hvortil han støtter sin Betragtningmaade. Hans Hovedbidsfarelse er, saavidt jeg kan skjønne, den, at det danske Stamstutteri har havt en anden Berymmelse end den, det har givet sig selv. Saalænge der ikke var Andre til at omtale det end de danske Mænd, der havde umiddelbart dermed at gjøre, og som gavede det dets Reputa- tion, gjaldt det for et godt Stutteri, men, saasnart det kom til en alvorlig Betragtning fra ydre Sider, blev det paa engang erkjendt for at være et ganske ubrugeligt Stutteri. Den høitærede Minister har dernæst sagt, at, for at et Stutteri skulde være godt, eller kunde være godt, maatte der kunne handles med stor Frihed, og de Mænd, der staae i Spidsen derfor, være af stor Energi. Jeg tør sige, at der ikke her i Landet har været noget Institut i en Række af Aar, navnlig i Slutningen af forrige Aarhundrede, eller i de første 10—12 Aar af dette, som har været styret med saa stor Frihed som Stamstutteriet og bestyret af mere energiske Mænd. Der var to Mænd, Nielsen, Fader og Søn, som begge vare Slutimestre og begge i deres Tid vare anseete for udmærkede og overordentlig energiske Mænd; de stode umiddelbart under Kongen, eller dog kun med Overstaldmesteren imellem, der selv var en kyndig Mand, og man lagde dem ingen Hindringer i veien for;